-versuri-

Chipul tău blând coborât din icoane

mă ține strâns sub pleoapă

Carte publicată cu sprijinul Domnului Profesor , Primar NICOLAE MOHANU

Biografie
NICOLAE-VIRGIL ANDRONACHE

-Poezie, articole de opinie, cronică plastică, eseu, grafică-

1994-Debut publicistic Teleormanul Liber.

1994-1995 Colaborări: Teleormanul Liber, Viorile Zborului, Ecouri Dunărene, Adolescentul, Ziarul de Brăila, Meandre, Gazeta de Liţa, Ecouri Dunărene, Jurnal Teleormănean, Univers Teleormănean, Cetatea, Curierul primăriei, etc.

1995-Debut volum Antologie colectivă ,,Zodia Harfei'', ed. Teleormanul Liber.

1995-2003-Colaborator al cenaclului literar - artistic Dimitrie Stelaru.

2003-Debut editorial , volum propriu ,,Poezii", ed. Tipoalex- Teleorman.

2003- Participant la Salonul Cărţii cu Autograf, Alexandria, Teleorman - Diploma Direcţiei pentru Cultură, Culte şi Patrimoniu Cultural Naţional a judeţului Teleorman, pentru poezie –volumul ,,Poezii" ed.2003.

2005- Colaborator - tehnoredactare, grafică copertă , procesare foto , Cuvănt înainte la volumul ,,Turnu Măgurele (170) 1836 – 2006 Consemnări istorice şi memorialistică", autor prof. Pascu Bolborici, ed.Teleormanul.

2009- Postfaţă volum de poezii „Nodul din cer” al poetesei Carmen Lumiere.
2009- La tipar volumul de poezie „Ultimelile luni din viaţa umbrei mele'', editura Alfa, Iaşi.
septembrie 2009-publicat pe site-ul revistei Convorbiri Literare.
Septembrie 2009- Publicat în Revista Convorbiri Literare , fondată de Societatea Junimea din Iaşi, numărul 9(165).
Cuprins în Dicţionarul Scriitorilor şi Publiciştilor Teleormăneni, ed.Rocriss, 2005 Stan V.Cristea .Cuprins în Dicţionarul – Vocaţia scrisului în Teleorman , ed. Teleormanul Liber,2007, autor prof, poet Dumitru Vasile Delceanu,.
Premii
1994-Festivalul naţional de poezie Zaharia Stancu , ed.VI -a, Salcia – Teleorman, Premiul al-III-lea şi Premiul editurii Teleormanul Liber.
Din anul 2005- membru Fondator al Colegiului Membrilor Fondatori din cadrul Clubului de Dezbateri Aletheea,Grupul şcolar „Sf.Haralambie” Turnu Măgurele .
2005-Diploma „pentru coordonarea Clubului de dezbatere Aletheia’’ din partea D-lui prof . primar Nicolae Mohanu, Turnu Măgurele.
Email:andronachevirgil@yahoo.com

CUVÂNT ÎNAINTE

Mi-a fost elev. I-am simţit flacăra lăuntrică ascunsă într-o mână de om cu ochii duşi în fundul capului,dar arzoi şi căutători. L-am încurajat şi a debutat în revista şcolară „Ecouri Dunărene'', mai întâi cu proză scurtă şi apoi cu versuri din ce în ce mai sincere. O vreme a avut probleme cu sănătatea şi a dispărut din paginile săptămânale ale revistei. S-a întors apoi cu rugul suferinţei biruit, plin de viaţa şi după absolvire mi-au plăcut gândul şi ambiţia lui de a publica un volum de versuri. De două ori a selecţionat poezii pentru el, s-a zbătut cu greutăţile vieţii şi ,,mâna de om'' a biruit. Cu mâinile plăpânde a venit la mine şi mi-a întins ca pe o ofrandă extrem de preţioasă, primul său volum de versuri intitulat ,,Poezii''. Era prin anul 2003. Începutul fusese făcut iar acum comentez versurile pregătite pentru un alt volum. A rămas credincios versului alb fiind conştient că-şi asumă riscul concentrării maxime a ideisticii versurilor sale în expresii găsite mai greu de poeţi.Versul cu rimă şi cu ritm te mai ajută dar versul alb te ţine, ca poet, pe marginea prăpastiei, acolo unde fiecare idee, fiecare cuvânt te poate împinge în hăul nesfârşit, fără fund, al platitudinii. Aşa cum Rimbaund , Mallarme sau Valery încercaseră

cu succes o înnoire a limbajului poetic, şi autorul încearcă pe cât îi permite ideistica propusă să îmbrace căutările sale în haine noi (vezi ,,Poema calului''). Poetul simte nevoia de a integra fenomenul poetic într-o respiraţie largă, pledează pentru o mai profundă cunoaştere prin noi înşine. Peste tot, însă, fie mai estompat într-o lumina difuză, fie direct în strălucire, apare chipul femeii iubite. Bărbatul dar şi poetul este zbuciumat ca ea să nu plece. Nesiguranţa, ah! nesiguranţa, care l-a urmat peste tot pe poet, apare în unele versuri (vezi ,,Lasă-mă să mai cred'').
Speranţa,sare şi ea în apărarea poetului prin mai multe versuri frumoase din care alegem două: ,,al treilea ochi te iubeşte'', sau ,,bine ai revenit în casa viselor împlinite'' (vezi ,,Pleacă şi întoarce-te fericit''). Meditaţia este legată de propria fiinţă (vezi ,,Am fost umbră. Acum nu mai sunt…''). Ea este uşor balansată cu versurile erotice ce rămân rodul sensibilităţii pe care autorul o are cu siguranţă: ,,să mă sfâşii / cu triluri albastre de mierle'' (vezi,,Rugă''). Deşi nu declară direct, simţim credinţa curată în poezie pe care o vrea mereu prezentă de la suflet la suflet. O notă în plus este prezenţa iubirii în cel Atotputernic, Dumnezeu fiind amintit peste tot cu speranţa că Stăpânul nostru

îşi va arunca ochii şi asupra lui. Comentându-şi neşansa în viaţă el menţine arderea spiritului încet, fără incertitudinea salvării pe care şi-o promite singur. Virgil Andronache are multe, chiar foarte multe de spus în poezia românească actuală.
Doamne, dă-i viaţă lungă, deci şansă!

Scriitor

Mircea Dragnea.

VIRGIL ANDRONESCU
- versuri -

chipul tău blând coborât din icoane,

mă ţine strâns sub pleoapă.

Motto:

Mântuirea mea:
Credinţa în Dumnezeu
şi în frumuseţea interioară a femeii!

Viaţa m-a izbit din nou de toţi pereţii - cenuşiul lor m-a înjunghiat mişeleşte.
Cât , Doamne, voi mai rătăci prin lume,
lăsându-mi în fiecare loc - în fiecare inimă,
câte o felie de suflet, în căutarea fericirii?
Cât Doamne...?

2010-02-09

lichefiat în propriul meu trup
- poezie strivită sub unghi -
2009-06-23

ultimele zile fără lumină
gânduri opace înfipte adânc
instincte oarbe de un negru brut
ultimele nopţi transparente

imagini de la soare către lună
parcurg orizontale perfecte
somnul şi viaţa lumi paralele
pe verticală doar mă mai rog

ultimele nopţi fără întuneric
visez uneori stând vertical
cu capul pe sâni de mătase
dezveliţi ne îmbracă solar

pe amândoi deodată

sub buza şanţului
- de dor de ea, de lipsă de mine -
2009-06-26

pământ deasupra
nu lespezi reci de piatră
....
după o altă cruntă beţie
amorţit de un gând
rezemat
sub buza unui şanţ
încremenit
în uitarea ta
legată limbă năuciţi ochi
plumb turnat în picioare
în mâini gesturi obscene

înainte de a mă sinucide
infinite vieţi trăind
cu limbă de moarte
îmi fac semnul crucii
pe negrul colorat al cerului gurii

de şapte stele
ca in cel mai al dracu' hotel din lume

p(b)oema calului

- poctoave de cai morţi -

2009-06-26

nisipe născocite dunuri de gânde reverii

adânce vise de nesoamne din timpe absoluturi
cai ruginiţi galoape de pur sânge trăite visuri
drume stelare petrecuturi amintiri rătăcite
poctoave de cadavre apus la orizoante

verse născute din nestriviţi cuvânturi
armăsare silabe născocesc poemuri fierbinţi
aleargă şase copiţi pe imense abstracturi
frâuri de-arginte coroni din rame de măslin

bal de mătăsi aurite divine cântece liduri
prinţi şi reginuri în valse dănţuite
şoapte rătăcite printre bucle eternelor femei
în trupe fierbe sângele arabicului cal ponei

palaturi de cristale boema calului ne-cal

frigiderul necumpărat şi mai multe sentimente
- cărţi şi şoareci deopotrivă, (scrisoare pentru a nu fi citită)-

2009-06-27

ultima călătorie la tine ca la Meca

mâine seară am să-ţi intru în casă
aşteaptă-mă. vin cu umbra mea. lasă florile
să ai la tine doar sentimente
şi gânduri.

nu îţi mai face griji. voi dormi în depozit
acolo unde toţi ajungem la un moment dat.
dacă miroase a cărţi şi şoareci deopotrivă
vom convieţui natural.

dacă plouă. să nu uiţi umbrela de soare
ştii că sunt sensibil la frumuseţea
interioară a femeilor. nu îţi mai face gânduri
ne vor hrăni cuvintele. vom mânca pe săturate

la Brăila voi plânge mai consistent
Dunărea de acolo e aceeaşi de aici
iubirea mea e acolo. voi face cunoştinţă
cu Riciu. îi voi strânge lăbuţa prieteneşte

dacă voi cere. apă să-mi dai din ploaie în căuşul sufletului
de vom bea o cafea pe vapor. o vom bea
cu ploaie. în ploaie. în amintirea vieţii mele.

ploile din noi

- în trupul tău ţipă furtună -

2009-06-28

timpul ne va fi duşmanul comun
frumuseţea trădează fiecare cuvânt

să ne cărăm ploile în noi
tu eşti vocea mult căutată
în trupul tău ţipă furtună

mă caut printre valuri şi rechini
să te ating real fără vise
pe fruntea ta de paradis
în trupul tău ţipă furtună
văzului marin doar eu şi umbra mea

un muritor muribund doar eu şi umbra mea
chemându-te chemând ce ai auzit e doar un
ecou din vremurile bune e vocea dintr-un hău
ascultă-mă bine trăiesc murind
muribund trăiesc mă doare gândul tău din gând

în gândul meu murind pe verticală
să poţi percepe dorul meu tu cea de până acum
lumea departe de tine facă-se scrum
drumuri de vise te-aş face să trăieşti

perla de mov dintre labiile scoicii marine
- poetul trece de cele mai multe ori nevăzut -
2009-06-28

culegând perla de mov
dintre labiile scoicii marine

poetul trece uneori nevăzut
numai umbra îl urmează mereu

la masa de scris versul.
cu fruntea în palme

gânduri. se preling printre vene
albastre carafe. cu vin. cuvintele
murmurate dureri

nestrigate

numai rochia ta / subiect fierbinte
- de frumuseţea sufletului tău -
2009-07-06

albastru
*fierbinte. mult peste. *C*
indoor & outdoor

autostrada
începe de undeva şi se termină
nicăieri.

ochi. diamante
soarele tu şi vara aceasta

numai rochia ta
dezbrăcată de tine

viaţa mea în oglindă
- noroi şi flori -
2009-07-06

trăiesc. virtual
mi se spune că sunt. că exist

moloz. toate insectele universului

numai când mă spăl pe dinţi.
spume la gură. numai atunci
îmi amintesc. de ultima femeie

râsul. se prelinge pe buze
pisică sălbatică. muşcă digerând
teorii. răni.

hai vino lângă mine. să ne privim
în oglindă. noroi şi flori. tu & eu

de ce ai descoperit oglinda de negru

indescifrabilă îmi eşti
- vis îngenunchiat pe retină -
2009-07-08

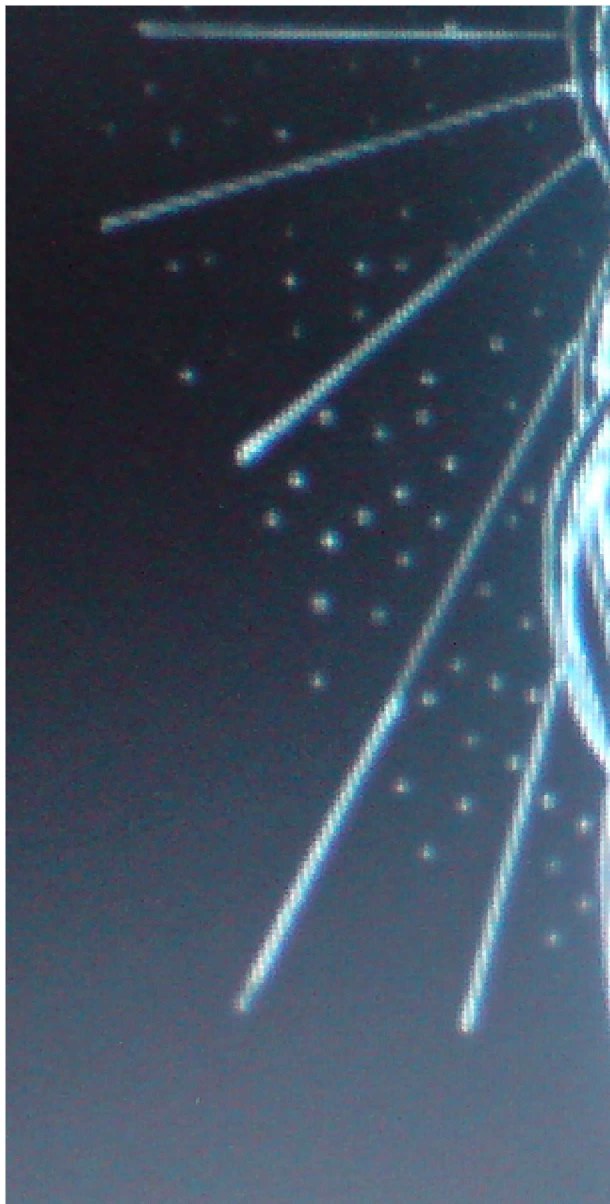
sărută-mă pe un ochi să te privesc mereu

a descifra. priviri mângâieri zâmbete
în vis îmi cădeau dinţii. în vis.
numai tu mă sărutai iar eu fugeam
ca un lepros. celălalt ochi de vedere

acum te am mult mai aproape. mâna ta. eu
şi visul meu scârbos. iată că acum trece
un dric pe străzi lăturalnice. memento
mori. sărută-mă şi pe celălalt.

indescifrabilă îmi eşti de te mai ascunzi.
sărută-mă. nu mai vreau în faţa oglinzii
amândoi deodată. imediat ce m-am trezit.
m-am spălat pe dinţi şi numai zâmbetul tău

îl păstrez pe retină solar

de pe umărul trei

- rătăcit prin lume -

2009-07-09

rătăcit de lume. prin lumea mea.
mă adie privirea ta. insistent. blândă

de pe umărul trei. mi-ai refuzat fruntea.
textură incertă.

mă odihneam de gânduri negre. se scutură.
de praf praf de stele. pulbere de mine

din prea multă grabă. treburi domestice.
Dumnezeu în alergarea sa. dintr-un capăt
în altul. al universului şi al meu

a călcat pe mine şi m-a zdrobit.

încerc ridicarea. scuturându-mă de mine
şi de trecutul apropiat. Prin tine El
mi-a întins o mână. te rog tu femeie

întinde-mi braţele. şi sufletul.

mereu miroşi a femeie frumoasă

într-un du-te-vino de curcubeu

- de pierdut tristeţea ce nu poate fi uitată -

2009-07-09

de dragul tău până şi piersica
îşi ţâşneşte seva de fericire

când muşti cu poftă din ea cu graţie
zâmbetul tău străluceşte.

diamantele din inima Africii de sud

într-un du – te - vino de curcubeu
din sufletul tău până la capătul Africii.
numai piersici & viaţă

P.S. lacrimile nu dau strălucire
chiar diamante fiind

am fost născut fără o coastă
- de roşu incandescent -
2009-07-09

am fost născut fără o coastă

mi ai împrumutat-o tu.
înainte de a fi născuţi
aveam nevoie de o rază de cer.

bisturiu de roşu incandescent
în mâna stângă a Dumnezeului.
incizia perfectă sutura primordială

sădeşte-te în mine redă-mi-te infinit
cu mâna stângă sub tâmpla stângă
cu ţigara scrum în mâna dreaptă

coasta ce ne lipseşte

Tramvaiul 21
- de citit numai iubind Brăila -

2009-07-13

tramvaiul 21 a trecut

a trecut şi ploaia
mirosind a câine plouat

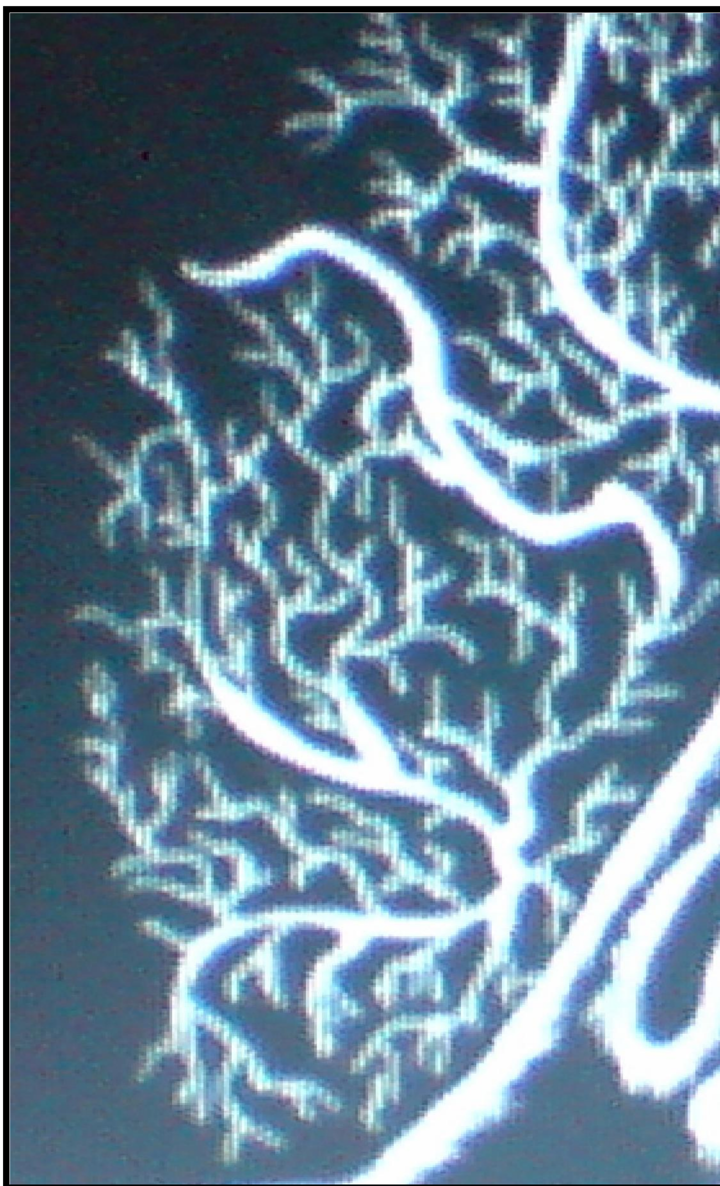
ploaia a trecut oraşul
noi doi
barmanul ne-a recunoscut
la aceeaşi terasă în Brăila.

miroase a ploaie
a câine plouat a gunoaie

miroase a ploaie strălucind în lumina farurilor
mă destăinui în întunericul nopţii
luminat numai de ochii tăi mari.

plânşi.

mă asculţi cu zâmbet curat
după ce a trecut ploaia şi tramvaiul 21

aşchii de gând petic din cer / în amintirea unui epitaf banal (1)

- prin Brăiliţa Brăilei -/ poem frânt -

2009-07-13

albastru de ploaie
aburind asfaltul
de mâini amândoi
prin Brăiliţa copilăriei

(tu eşti şi e bine că eşti Miha!)

îngânarea poemului
vechi versuri amare în alb

„stropeşte-mă femeie
....
cu un pahar de vin”

pe strada asta în oraşul acesta
am mai plâns cândva

aşchii de gând petic din cer / în amintirea unui epitaf banal (2)
- prin Brăiliţa Brăilei -/ poem frânt -

2009-07-14

pe strada asta am mai umblat
tot vară tot toamnă

(Iulia a existat cândva
acum e numai un personaj sechestrat
în prima mea carte)

iarnă pe lângă cimitir
numai eu şi cuvinte
haotic prin mine

aşchii de gând petic de cer

Dunărea e tot aici
mereu am trăit
cu impresia că nu a secat
nu mai sunt sigur

câini vagabonzi şi copaci ciopârţiţi

te iubesc Miha

lasă-mă să mai cred
- iubirea în cuvinte (ne) rostite...(des)tăinuire -

2009-07-14

La un moment dat, am fost atât de sigur că nu voi mai putea scrie încât am decis să nu mai fiu sigur de nimic niciodată! Nesiguranţa devenind singura mea şansă de a mai scrie.

....

te rog iubito
lasă-mă să mă mai mint
să cred în stele
să nu mai cred în vânt

....

Îmi e greu să dezvolt iubirea în cuvinte rostite...
Uneori, imposibil...
Dar ceea ce simt e numai realitatea pur înălţătoare a sentimentelor...
De aici începe poezia şi nu invers!
Fascinaţia vieţii m-a copleşit subit. Trăiesc iar, iubita mea!

Citeşte-mă pentru a mă înţelege!

pleacă şi întoarce-te fericit
- celălalt ochi -
2009-07-18

,,pleacă şi întoarce-te fericit''

un ochi îmi adoarme zâmbind
celălalt te priveşte pe tine
distanţa ne apropie vizual
al treilea ochi te iubeşte

vise curg pe retina amară
luna te urmează în patul curat
ochi pe ochi se sărută duios
degete oarbe te mângâie clar

în braţele tale lumină trăieşte
pe sâni luna te mângâie lin
fierbinte îţi e trupul neliniştit
cald sărutul ochiului stâng

,,bine ai revenit în casa viselor împlinite''

nodul gordian, visul împlinit al bufonului & mintea mea în şapte colţuri
- pentru tine, de stele, iubită -,

text scris la tine in drogherie -

2009-07-19

„Un oracol a prezis că neînţelegerile din Frigia vor lua sfârşit, când regele va urca cu carul până la templul lui Zeus. Gordius, un simplu ţăran, a fost ales rege al Frigiei şi, drept mulţumire, a urcat cu carul la templu închinându-l lui Zeus. Oiştea carului însă era legată de jug cu un nod atât de complicat, încât nimeni nu-l putea desface. Oracolele au prezis că cel ce va reuşi să desfacă Nodul gordian va deveni stăpânul Asiei. Mai târziu, Alexandru Macedon ar fi tăiat nodul cu sabia, împlinind prezicerile şi punând stăpânire pe partea de vest a Asiei." Biografie Alexandru Macedon.

*

Alexandru Macedon a tăiat nodul gordian din neputinţa de a-l desface?
Să îşi fi dat seama că nu va avea timpul fizic necesar pentru această operaţiune complexă?

Astfel ratându-şi intrarea glorioasă în istorie?
I s-a dovedit (din fericire sau din păcate),...
murind tânăr, la 32 de ani (13 iunie 323 i.c.), că
aşa i-a fost dat să intre în istorie.
Deja, o filă glorioasă îi fusese rezervată.

*****

zbor. mersul pe sârmă
...la trapez
nu mai vreau să trăiesc bufon
decât pentru tine. manejul. cai pintenaţi
pur sânge cai verzi
armăsari şi iepe frumoase. încearcă
să mă iubeşti
irisul meu schimbător te iubeşte verde celest.
irişii tăi
Everest cucerit. eu şerpaşul
dorinţelor noastre
visul bufonului împlinit la trapez
fără plasă de siguranţă

..

M-ai rugat să desfac nodul. Rămăseseşi cu un
nod în gât când te-am cerut...
Ai zis da...
Timpul meu poate e pe sfârşite, cel puţin

teoretic, dar nu ştiu mai multe decât a ştiut Alexandru Macedon.
Într-o zi... Voi pleca şi eu.

Şi el a trăit fără plasă de siguranţă, astfel a cucerit lumea la propriu.
Eu numai pe tine! Tot la propriu!

câte colţuri are sfera?

- pe jumătate de ceară, pe jumătate de alabastru -

2009-07-19

aseară ai închis un câine în drogherie
câte colţuri are sfera? de galben
se moare ori se comite o crimă

l-am chemat pe nea Gigi taximetristul
câte colţuri are sfera? de galben
retina prinde păienjeni ori moare vederea

aseară ai eliberat patrupedul rebel
câte colţuri are sfera? de galben
creierul se întreabă retoric refuză urâtul

l-am mângâiat cu gândul pe Riciu - îndrăgostit
câte colţuri are sfera? de galben
dacă nu trăiesc voi muri fericirea primită

câte colţuri are sfera? e întrebarea
pusă de tine în visul meu perpetuu
din toată noaptea aceasta cu lună
jumătate de ceară jumătate de alabastru

iubirea e o sferă unde după fiecare colţ
al acesteia se ascunde inima mea
de inimă roşie. câte colţuri are sfera?

sub pleoapa ta
- o aripă plus încă una -
2009-07-19

nu trebuie
să mai murim vreodată
e verde cerul
albastru pe pământ
luna ne e cazarmă
de îngeri e blindată
soarele gigant
cu razele de lut

cum pâinea coace
- n ţest fierbinte
ca ziua mângâiată
violet solar
pe noapte luna
călăreşte necuvinte
aleargă viaţa
pe-un sprinten armăsar

dă-mi o aripă
de-a ta să zbor
o aripă din mine
te duce pe o stea
m-ai vindecat
şi nu mai vreau să mor

te rog mă ţine
strâns sub pleoapa ta

lume multă şi mai mult trecătoare
- l-am privit luuuung şi pierduuuut -

2009-07-20

lume multă şi mai mult trecătoare

azi am trecut pe la piaţă
(m-am dat târgului, cum se zice)
târgoveţi fel de fel
ţigănci cu fuste lungi colorate
te îndemnau să-ţi vezi soarta
într-un colţ mai la dreapta
un ţigan bătea argint şi aur
(„de pus pe mâini la fete mari
şi la flăcăi ce vor să se însoare”)
zarzavaturi pepeni bere şi mici

numai că nicăieri nu am întâlnit
vânzătorul de vise mult aşteptat

copii de ţigani alergau despuiaţi
tineri frumoşi ţinându-se de mână
femei bătrâne cărând povara anilor
şi câte o coşniţă cu verdeţuri
bărbaţi burtoşi vorbind vorbe

....

am privit luuuung şi pierduuuut
un şir lung de tablouri ...
singurătatea ca o hienă muşcă
din mine cadavrul viu

am privit luuuung şi pierduuuut

....

poate voi reuşi vreodată să scriu
poemul ce nu s-a scris nicicând

lume multă şi mai mult trecătoare
în oraşul meu pustiu

alungă anatemele!
- pentru tine scrisoare spusă în cuvinte -
2009-07-21

cuvinte se nasc şi trăiesc
aripi le dăm noi
din noi câte o coastă perversă

priveşte pe fereastra de cer
un stol de cuvinte albastre
- zbor de silabe
buzele noastre de cioburi
- sărut de argint

în propoziţii şi fraze
deschide-ţi sufletul

pe umărul tău
voi aşeza versuri

cristale de rugă
alungă anatemele!

ca două oglinzi ne reflectăm în carne
- săruturi în oglindă -
2009-07-21

strâns în braţe te ţin
ca două oglinzi ne reflectăm rănile în carne
ne sărutăm unghiile vinete
ceara ne străbate din ochi prin fosele reci

strâns în braţe te ţin
cuvintele tac sângerând pe sub rochia de întuneric
muntele lui Venus sprijinit de o mână
pubis fierbinte sprijinit de vulcani renăscuţi

strâns în braţe te ţin
ne ţinem de gânduri departe ridicând steagul trăirii
reflectăm oglinzi de cristal zâmbete scumpe
pubis & Venus unghiuri mitice din contopire de trupuri

ca două oglinzi ne reflectăm rănile în carne
strâns în braţe te ţin

timpul nostru abia acum începe

sufletulului tău bun
- vindecarea prin tine -
2009-07-23

de la pământ
la cer
eşti tu

în inima mea

de la cer
la pământ
e Dumnezeu

....

argint.
lichefiere în noi

aur tămâie şi smirnă

umărul trei reloaded
- asta mă face fericită. pentru liniştea ta iubitul meu. -

009-07-23

„ca să scapi tu de ele
umărul trei durerile tale
ţi le ţine cu adevărat
nici nu te mai gândeşti la ele
şi asta mă face Fericită

dar din păcate
nu realizezi povara
pe care mi-o asum
căci o fac în tăcere

nu-mi deschid sângele curgându-mi
din suflet şi atunci calci nonşalant
pe sufletul meu fără să pricepi
cruzimea gestului tău...

nu ai nici un drept să-i calci
pe ceilalţi în picioare
să-ţi râzi de dragostea lor
pentru tine vorbele nu zboară
nu sunt inofensive
ori dacă le consideri aşa

atunci ar însemna că
trebuie luate cu precauţie
toate vorbele tale

aşteaptă puţin dragul meu
iubitul meu!”

sublim cum recită Nichita postum
- cu iubirea ta / vie prin mine -
2009-07-24

aşa a vrut Dumnezeu
să mă ridici de umeri cu inima ta bună
cu dinţii
viaţa mi-am îngropat-o adânc în golul din gol.

aşa a vrut Dumnezeu
să mă aduni din peşteri ori de sub stânci
anii netrăiţi i-am vândut timpului rătăcit.

aşa a vrut Dumnezeu
să-mi împrumuţi un al treilea umăr
rotund
prăbuşit ţi l-am sacrificat într-un cubism
deşănţat.

aşa a vrut Dumnezeu
să ne iubim pe cetăţi de ruine amare
eu mort în alcoolul nebun tu vie prin mine.

aşa ne-a vrut Dumnezeu
în echilibru rebel trupuri contopite
într-un picior ascultăm cum recită Nichita
poeme.

că aşa a vrut Dumnezeu
să iubim poemele lui nevorbite.

trecurăm ani ce nu se mai întorc

- pe calea sângelui să mă păşeşti -

2009-07-27

iubito, cu buzele de foc,
îmi iartă dragostea rebelă -
trecurăm ani ce nu se mai întorc,
să ne rămână iubirea
impunătoarea citadelă!

iubito, cu ochi aprinşi, de jar,
te rog, mă iartă în iubire -
trăit-am viaţa de calvar...
iubeşte-mă şi fă din viaţa mea

minune!

Ploaia de noi
- trăieşte - mă -

2009-07-27

iubeşte-mă aşa cum mă iubeşti,
mereu să mă trăieşti fără refuz.
pe calea sângelui să mă păşeşti -
să mă iubeşti, să te iubesc

profund.

ploaia cade pentru tine
în ureche susur
cristalin albastru de senin

iubesc zâmbetul tău
de cristal

absolută ploaia
din poemul meu

banal.

pescăruşi. spintecă valuri
- răsăritul nu e singur -

2009-08-06

naufragii.
nărăvaşe apusuri de sori

materie rătăcită
mâna ta mă sărută rotund.

ancore vii.
ţipând de durere nechează celest

pescăruşi.
spintecă valuri

Rugă
- fără botniţă –

2009-08-08

Te-am rugat
să-ţi plimbi privirea fără botniţă

Să laşi lesa
rezemată de cerul cu stele.

Te-am rugat
să-ţi descarcerezi sărutul fără regrete

Să mă sfâşii
cu triluri albastre de mierle.

Mângâiere
din stele,

Săruturi
de ele.

ochi al ochiului meu
- vezi cioburile din viaţa noastră -

2009-08-10

din crâmpeie de zi
ţi-am construit zâmbete.

din cioburi de noapte
ţi-am făurit scâncete.

amândoi trăim stele
calde şi reci.

unele acum s-au născut
altele acum mor.

dintr-un zâmbet
dintr-un scâncet.

ridică-ţi privirea şi vezi.

şi vezi cioburi de viaţă
din crâmpeiul de ochi al ochiului meu

luminat.

prin ploaie de mână
- cu un sărut -

2009-08-16

prin ploaie de mână

şotronul mersului blând
gândim amândoi ocolirea de cuvinte
plouă aprig ca vorbele spuse răstit
strada mută ne aruncă paşii grăbiţi

ne sorbim apă de pe buzele moi
cu un sărut

ars

Chipul tău blând

- mersul pe sârmă în cubul meu imperfect -

2009-08-27

prin noaptea vieţii
paşii mei grăbiţi
vor să ajungă în zi

de la lună până la soare
sunt numai trepte de lumină
cometă în decorul albastru

ţine-mă de mâna dreaptă
să nu mi se topească tălpile
în cubul cu pereţi de alb

chipul tău blând
coborât din icoane
ca un sfânt mă priveşte

ţine deschise palmele de catifea
paşii mei apăsaţi
să nu mai meargă pe sârmă

Sufletul tău mă doreşte să fiu lângă tine
- de primire... forever -

2009-08-27

nu îmi mai da brânci pe fereastră

am aripile frânte

sufletul mi se zbate
între tine şi tine
soarele nu mai apune
decât albastru-sângeriu

luna nu mai răsare
decât palidă stea
săruturi pe sânii
laptelui crud

mă trezesc la viaţă
două sfârcuri de aştri

tu păstrează-mi sufletul
leşinat între coastele tale
zăbrele de foc

primeşte-mă
dulce - armăsar nechezat
iubeşte-mă spirit arzând

iartă-mă de nimic şi de tot

la intersecţie destinele
- în(tre) alb şi negru -

2009-11-23

din era inventării
semafoarelor
ne aşteptăm vieţile

la intersecţie destinele amândurora

trecere

zebră în alb şi negru
roşu galben

verde
continuu

noi doi

....

din era inventării

paşii tăi călcând duios
- covor de galbene parfumuri -

2009-11-24

din piatră' n piatră
un covor de galben

cinetica umbrei umbră după umbră

paşii tăi călcând duios
gândurile-mi plâng ades

mi te-nchipui te gândesc
Doamne leagănă – mă - n al Ei mers!

din piatră' n piatră
din vers în vers

din piatră' n piatră

Am fost umbră. Acum nu mai sunt...
- Postumă -

2010-02-04

Cândva...
Umbra mea a murit.

....

Nu mai am pământul
la picioare.

Nici luna n-o mai am pe creştet
ţi-am dăruit-o ţie, dulce...

Argintul ei îţi strălucea din ochi,
scântei de şoapte.

Nici soarele nu îl mai am pe frunte -
ţi l-am făcut cadou în lunile de vară.
....

Acum, sunt călător nemărginit
prin larguri de abis.

Am fost umbră. Acum nu mai sunt...
....

Decât un vis,
un vis...

Încarcerat în noapte!

Cine mai sunt?
2010-02-09

Nici o veste de la mine: cine sunt, pe unde sunt,prin ce abisuri mai trăiesc, de ce, cât şi cum?
În ce absurduri mă mai scald, prin ce coclauri mă mai petrec, din ce lacustre mă mai ştiu, prin ce vise mai plutesc?
Nici o veste de la mine: oare viaţa mă mai vieţuieşte?
Presupun că…
Încă.
Iubeşte-mă Doamne cu un prunc, strânge-mă în braţe cu femeia iubită!
Vreau o veste de la mine...
Să curgă laptele matern, să gângurească un copil!
De nu...
jur că voi face câte un parastas din fiecare zi a (ne)vieţii mele!

Receptare critică
- Chipul tău blând…-

Situată încă de la primele încercări literare sub semnul modernităţii, creaţia lui Nicolae Virgil Andronache se înscrie în linia poeziei generaţiei 2000. Iniţial Nicolae Virgil Andronache s-a format scriind poeme care au în centru imagini ale cotidianului, ale banalului şi derizoriului, toate subsumate unei idei potrivit careia poezia = viaţă. Spunem acest lucru, având în vedere că scrisul reprezintă pentru Nicolae Virgil Andronache un mod de a fi, o devenire a fiinţei. Alături de necesara dorinţă de afirmare şi pasiunea pentru literatură şi artă, descoperim la Nicolae Virgil Andronache o dimensiune existenţială a scrisului. Majoritatea poemelor îşi au originea în fapte şi trăiri care au modificat, de-a lungul vremii, sensibilitatea artistică a scriitorului. Azi se scrie enorm de multă poezie. Mulţi cred că, dacă scrii „a la maniere de…'', eşti poet. A devenit la modă să scrii versuri fără a avea un sistem de valori propriu şi o ideologie bine definită. În acest peisaj suprasaturat de poezie de mâna a doua şi de pseudo - poeţi, Nicolae

Virgil Andronache reuşeşte să se impună, dovedind, întâi de toate, originalitate. În primul se va afirma cu poemele din antologia ,,Zodia Harfei''; următoarele volume vor demonstra o maturizare a versului şi a imaginaţiei creatoare a poetului.Volumul ,,Chipul tău blând coborât din icoane, mă ţine strâns sub pleoapă'' se caracterizează printr - o sensibilitate artistică diferită de volumele anterioare şi prin reesenţializarea limbajului. Sublimarea experienţelor existenţiale este mult mai profundă, nivelul de conceptualizare fiind ridicat.Tema volumului este iubirea. Sentiment devastator, dragostea constituie pretextul poemelor; însă, dincolo de trăirile exprimate, poezia sa se structurează în jurul definirii realului, depăşind ,,realitatea pur înălţătoare a sentimentelor''(,,Lasă-mă să mai cred''), transformându-se în act cultural: ,,citeşte-mă pentru a mă înţelege''. Versul este fundamental şi marchează criza comunicării eului liric. Singurul canal de comunicare (păstrat / rămas) existent este poezia. Poemul ,,Aşchii de gând,petic din cer'' multiplică întrucâtva perspectiva asupra realului, adăugând tabloului cotidian imagini livreşti: ,,Iulia a existat cândva / acum e numai un personaj sechestrat / în prima mea carte./ ''

Universul poetic astfel structurat suferă modificări esenţiale în poemul ,,Câte colţuri are sfera?''. Fiind una dintre piesele de rezistenţă ale volumului, poezia surprinde o concepţie duală asupra realităţii. Rescrierea prezentului imediat este urmată contrapunctic, în fiecare strofă,de întrebarea ,,câte colţuri are sfera?''. Poemul este structurat în jurul simbolisticii culorii galben, responsabilă de transformările din jur. ,,Colţurile sferei'', simbol al realului deformat, completează imaginea universului ficţional în centrul căruia se află, aparent, iubirea. Pentru Nicolae Virgil Andronache, poezia este un mod de cunoaştere. Deşi multe poeme au la bază fapte reale, transfigurarea lor poetică nu lasă loc speculaţiilor de nici un fel.Volumul de faţă, în care poetul utilizează din plin recuzita postmodernă, se integrează în sensibilitatea estetică şi literară a secolului nostru.

Nicolae Virgil Andronache este unul dintre poeţii teleormăneni valoroşi, care a făcut numeroase sacrificii pentru a-şi depăşi propria condiţie şi pentru a se impune în peisajul poeziei actuale.

Dumbravă Emil
Profesor Colegiul Tehnic

„G-ral D.Praporgescu'',
- Turnu Măgurele –

Mierea şi fierea realului

Sunt poeţi care îşi dedică viaţa operelor lor, renunţând la trările legate de lumea înconjurătoare pentru a clădi o piramidă de care nu se vor bucura niciodată, pentru a se scufunda într-un exerciţiu steril. Alţii însă îşi trag seva artistică din mierea şi din fierea realului. Ăsta este cazul lui Virgil, care ne transmite mesajul său, îmbibat de o speranţă disperată, mai întâi prin propria sa atitudine faţă de a exista, poezia lui fiind o consecinţă firească, un compus saturat care curge din neliniştea lui aproape palpabilă. Virgil este poet pentru că a ales viaţa, cu toate umbrele şi strălucirile ei.

Fernando Klabin

Traducător, licenţiat în Ştiinţe Politice
Funcţionar la Ambasada Braziliei din Bucuresti

Cuvinte albastre

Nicolae Virgil Andronache vine dintr-un timp imaginar în care ,,povara" poeziei e o lebădă albă valsând între cer şi pământ. Lacrima poetului, ,, un stol de cuvinte albastre", ,, sărut de argint" peste marmura timpului. Nicolae Virgil Adronache un poet tânăr, al cărui talent este pe cale de a face explozie între stelele îndumnezeite cu harul creaţiei

Tudor Matreşu

Poetul îşi caută muza

Cândva a iubit o femeie.
Şi ea l-a iubit pe el.
Împreună au trăit o poveste frumoasă.
…a mai iubit şi alte femei.
Până când a găsit…,,Chipul tău blând
coborât din icoane…''

Versurile acestea ,,dau gata orice femeie''. Se spune că nu putem iubi decât o dată în viaţă. Cu toate acestea, împreună ne regăsim în superbele cuvinte şi ne amintim sau ne vom

aminti cel puţin o dată în viaţă că am întruchipat ,,chipul blând coborât din icoane'' pentru omul pe care l-am iubit.
Peste vremi, când noi nu vom mai fi, copiii noştri sau copiii lor vor găsi această carte în bibliotecă, vor citi şi se vor întreba:
,, Cine este poetul …? Cine este femeia …?''

..

Vor mai fi multe iubiri pe pământ şi atâta timp cât va exista poetul care să le cânte, omenirea nu este pierdută.

Cândva a iubit o femeie.
Acum poate ne iubeşte pe toate -
Altfel nu ne-ar fi închinat
Versuri atât de frumoase.

Îţi mulţumim ,,poete" , Nicolae Virgil Andronache, pentru că exişti!

Bibliotecar
Aurora Negrilă
Grupul Şcolar ,,Sf. Haralambie''
Turnu Măgurele

Grafică : Cristina BARBU.
Copertă, tehnoredactare şi procesare grafică:
Nicolae Virgil ANDRONACHE.

Sunt singur
Doamne, singur-
iarna mă plânge
sub picioare-
mă ninge Dumnezeu
cu ani...

Sub ochiul ei
mă leg de Cer
şi de pământ...

Sunt singur
Doamne,singur-
printre nămeţi
de viaţă,
printre nămeţi
de gânduri...

Virgil Andronescu , pe numele său adevărat Virgil Nicolae Andronache , este asemenea Big Bang-ului din care a apărut Universul, iar acel atom invizibil al talentului cu care a fost dotat în matricea existenței, a explodat tineresc creând galaxii de exprimare plastică şi poetică, au apărut constelații de sentimente profunde, ce pulsează ca un ceasornic, în sufletul rotund al poetului. Este un conglomerat de trăiri abisale, întrepătrunse armonios cu everestine împliniri, suie şi coboară prin nămeți de viață, poezia fiindu-i, drumul celest spre iubire într-un feed - back perpetuu.

-colaborator revista Ecouri Dunarene-

Adrian Raicu

Februarie,16,2010